

Ny Visbok

af

B. Q.

Sång- och Visbok

för Folket

samt

Handbok för Skolan

vid inöfvandet af fosterländska sånger.

Glädje- och Sorgelåtar i helg och söcken, i stad och på land, Jägarsånger, Krigarsånger, Marscher, Romanser och Ballader m. m.

Samlade, författade och utgifna

af

B. C.

Ny, genomsedd och tillökad upplaga.

UPPSALA

F. C. ASKERBERGS BOKFÖRLAGS-AKTIEBOLAG

UPPSALA 1914
K. W. APPELBERGS BOKTRYCKERI

INNEHÅLL

A.

	Std.
Aftonbetraktelse	236
Alphyddan (Helvetiens berg och dalar)	69
” (I denna enkla, låga hydda)	77
Amanda	39
Andersson, Pettersson och Lundström	200
Axel och Hilda	393

B.

Bacchi kalender	373
Barnhusbarnen	74
Bed, kämpa, vill	535
Bellman	297
Bittida i skog	244
Björneborgarnes marsch	501
Boccaccio	271
Brudstassen	381
Brännvins- och potatisvisa	32
Bröllopsvisa	426
Bröstkaramellerna	71

C.

Carl Johans hymn	5
Carl XII	458
Champagnevinet	342
Cornevilles klockor	275

	Sid.
Fra Diavolo (Likt en monark etc.) ...	103
" (Se dit åt klippans branter)	132
Fragment. Ur Axel	89
Friskyttan (Förr mitt värf jag etc.)...	66
" (Vi bundit hop din etc.)...	146
Fredmans Epistel N:r 3	170
" " N:r 9	172
" " N:r 12	175
" " N:r 14	189
" " N:r 22	209
" " N:r 25	211
" " N:r 26	228
" " N:r 27	231
" " N:r 30	238
" " N:r 31	246
" " N:r 32	251
" " N:r 34	293
" " N:r 39	308
" " N:r 45	311
" " N:r 48	333
" " N:r 54	350
" " N:r 69	362
" " N:r 71	386
" " N:r 75	391
" " N:r 80	407
" " N:r 81	415
" " N:r 82	434
Fåfång önskan	563
Får gå	511

	Sid.
Fågeln visa	111
Fågeln i September	527
Fången på Kallö	152
Fäderneslandet	453
Förgäfves letar du en töcknig etc. ...	184
Första lärkan	299
Försök i folkvisestil	572

G.

Gamla svenska folksången	3
Gamla finska rytteriets marsch	507
Glädjens ögonblick	432
Glädjens blomster i jordens mull ...	482
Grindpojken	357
“Gubbar“ från Stockholms Panoptikon	268
Gustaf Wasa	151
Gör så godt du kan	112
Götiska förbundets sång	423
Göta lejon	495

H.

Harpan	530
Hemresan	373
Henrik den åttonde	193
Hjärtat i klämma	384
Hjärtats hem	521
Huruledes månen intresserar sig för Glunten och Magistern	399
Hvad vinet gör ondt	161

VIII

	Sid.
“Hvad vill du“	359
Hvem sjöng jag för ..	402
Hvetebröd och rågröd	141
Hvita frun på Drottningholm	78
Hymn den 6 November	454
Hösten	528

I.

I Eden	316
I afskedets stund	555
I det gröna	405
I skog, i skog	489
I smyg	465
I tjänsteflyttningen	374
Innan man blir van	17

J.

Ja världen är en stor orkester	188
Järnbäraren	66
Jo, jo, men	86
Jord och himmel	115
Jorden rundt på 80 dagar	154
Jungfrun i det gröna (Euphrosyne)...	82
Jungfrun i det gröna (Bernh. Elis Malmström)	232
Jul	413
Jänta och jag	441
Jägarmarsch	490

IX

K.

	Sid.
Komedi	75
Korgfunderingar	93
Korpen och räffen	323
Krigssång	186
Krigaren	558
Krig i fred	424
Kronofogdarne	61
Kryddkrämarevisa	233
Kröningsdagen (När presidenten törnar)	126
" (När stormarna rasa etc.)	128
" (Tuppen där med fjäd- rar rara)	142
Kungssång	7
Kung Carls jakt	155
Kusinen	96
Kvinnoögat	91
Källan	105
Kärleksdrycken	62
Kärlek	114
Kärlek och egoism	130

L.

Lapplåt	260
Lejonriddarne	471
Lifvets järnbana	450
Lifvets signaler	14
Lika mot lika	38
Lille Calle	281

	Sid.
Lilla matrosen	138
Lindormen	20
Liten fågel (En liten fågel satt en gång)	158
" (Sjung, liten fågel etc.) ...	555
Liten pilt hade gullvagn	285
Ljungby horn	562
Lyx	482
Läkaren (Bröder när gyllene bålarne etc.)	54
" (Sulle ni ej handla etc.).....	136
" (Godt folk, jag vill sjunga etc.)	68
Längtan efter äfventyr	52
" till landet.....	474
" (Ser jag stjärnorna sprida)...	478
" (Hvi längtar du åter).....	524
Lärkan... ..	180

M.

Magister Bläckstadius	100
Magisterns flamma.....	508
Magisterns monolog, efter Gluntens af- resa från Alsike.....	287
Majstången	25
Malins öga	544
Martha (Må er himlen tillgift skänka)	123
" (Säg, hvi står du där ensam)	140
Marsch (Dåne liksom åskan, bröder)...	452
" (Hör oss, Svea).....	477
Marinettes små skälmstycken	249
Marseillaisen	503

	Sid.
Min gamla rock	262
Min bustru eller En natt i Falkenberg	64
Min lilla vrå bland bergen	540
Mina flammor	573
Mina studier	418
Mitt eget kompani	447
Mitt konterfej	40
Mitt lif	545
Mitt svärd	497
Mors lilla hjälpreda	234
Mycken kärlek	292
Månvisa	547
Männ' tro? Jo, jo!	520
Mårten Holk	398
Måttligheten	165

N.

Nationaldivertissementet (Soldaten han älskar etc.)	137
Nationaldivertissementet (Svenske bon- den ärfde)	137
Naturen och hjärtat	526
Nils Anderssons visa	376
Ny kärleksvisa	388
Nya garnisonen	96
Nyckeln	208
Något bättre	177
Näcken (Stagnelius)	88
Näckens Polska	117

Näcken (Italiensk melodi)	546
Näktergalsvisa	104
När ja' ble' sjöttan år	354
När sänkta rullgardin	245

O.

“O, hur härligt majsol ler!”	479
O, vor' jag rik	571
Och liten Karin tjänte	483
Också en folkvisa	514
Också en hjälte	439
Om hundra år	564
Orpheus i underjorden	125
Orsa-Marsch	120
Oväntad bröllopgäst	257

P.

Parodi	112,	538
Papperets lof		191
Per Svinaherde		485
Petter		18
Petter Jönssons resa		443
Pikke Popp		79
Pojkarne		378
Postiljonen från Longjumeau		150
Profbladet		72
Punschen är för torra gommen		164
På en gästgifvaregård		206
På Gustaf II Adolfs minnesdag		463
På Roines strand		561

Påfve och sultan	352
Påskvisa	366

R.

Regementets dotter (Vi skiljas åt, I kära, trogna vänner	147
Regina von Emmeritz	156
Revolutionshymn	455
Rida ranka	285
Rika morbror	135
Ro, liten kind	286
Ro åt Fiskeskär	287
Rochus Pumpernickel	60
Rofvan.....	276
Romans i fjällbygden	339
Röda sarafan	169

S.

Salig farmor	220
Se glad ut	551
Signalen	487
Singdudelejdej.....	300
Sjung! (Otto Lindblad)	521
Sjung! sjung! (Topelius)	1
Sjömansvisa	548
Skeppsfarten	537
Skjuts-Olle	206
Skräddaren naturpoet	202
Slottet och kojan	533
Smälningen	345

Snösparfven	412
Soldatgossen	15
Sorgens son	556
Stockholm, Vesterås och Upsala	59
Storhertiginnan af Gerolstein	199
Stridssång	464
Sven i Rosengård	24
Svenska folksången	2
Sv . . . aktigt	360
Symamsellerna	148
Sången.....	531
Sång för Södermanlands nation	461

T.

Tiggarflickan eller En julafton i Blekinge	127
Till min flicka	559
Tjuguåtta	36
Trindskallarna.....	433
Trollflöjten	49
Trollhättan	516
Trädgårdsflickan.....	512
Trägen vinner.....	168
Typografen	567
Törsten och tapperheten	372

U.

Ungdomen	542
Ungersvens visa.....	118
Ungkarlsvisa	344

Sjung! sjung!

Sjung, sjung brusande våg!
Visorna dina vet jag.
Sjung, sjung fågel i skog!
Drillarna kan jag nog.

Sjung, sjung blomster i vind!
Sucka se'n aldrig mera!
Sjung, sjung mitt hjärta du!
Klaga ej mera nu!

Z. Topelius.
(Ur Ljungblommor.)

Svenska folksången.

Musiken af *Otto Lindblad.*)

Ur svenska hjärtans djup en gång
 En samfällid och en enkel sång,
 Som går till kungen fram!
 Var honom trofast, och hans ätt,
 Gör kronan på hans hjässa lätt,
 Och all din tro till honom sätt,
 Du folk af fräjdad stam.

O, konung, folkets majestät,
 Är äfven ditt: beskärma det
 Och värna det från fall!
 Stå oss all världens härar mot,
 Vi blinka ej för deras hot:
 Vi lägga dem inför din fot —
 En kunglig fotapall.

Men stundar ock vårt fall en dag,
 Från dina skuldror purpurn tag,
 Lyft af dig kronans tvång,
 Och drag de kära färger på,
 Det gamla gula och det blå,
 Och med ett svärd i handen gå
 Till kamp och undergång.

Och grip vår sista fana du
 Och dristeliga för ännu
 I döden dine män!

Ditt trogna folk med hjältemod
 Skall sömma af sitt bästa blod
 En kunglig purpur, varm och god,
 Och svepa dig i den.

Du himlens Herre, med oss var,
 Som förr med oss du varit har,
 Och lifva på vår strand
 Det gamla lynnets art igen
 Hos Sveakungen och hans män.
 Och låt din ande hvila än
 Utöfver nordanland.

C. V. A. Strandberg.

Gamla svenska folksången.

(Musiken af *Lulli.*)

Bevare Gud vår kung!
 Gör säll vår ädle kung!
 Lefve vår kung!
 Bekränt af ärans hand,
 Alltid med hjärtats band
 Förent med folk och land,
 Lefve vår kung!

Gud! Krossa hatets våld
 Och listen, som fördold
 I mörkret går!

Stäng alla sorgers tropp,
 Längst från hans banas lopp,
 Han är vår tröst, vårt hopp,
 Hans sällhet vår!

Gud! Allas hjärtan rör,
 Att aldrig otack gör
 Hans krona tung!
 För Vasars ädla ätt,
 För vårt regeringssätt,
 För lagens helga rätt
 Lefve vår kung!

Att sin belöning nå,
 Han länge hälsas må
 Kung, make, far!
 För svenska slöjders ans,
 För svenska snilletts krans,
 För svenska vapnens glans,
 Förläng hans dar.

Nu hvarje troget bröst
 Med hjärta och med röst
 Hans välgång sjung!
 Må tvedräkt flykten ta.
 Han allas kärlek ha!
 Sjung, svenska folk, hurra!
 Lefve vår kung!

A. N. Edelcrantz.

Carl Johans hymn.

Carl Johan vår kung,
 Han kom, som från höjden,
 O, sjungom i fröjden,
 Bå' gammal och ung!
 Han tryggade tronen;
 Upplyfte nationen,
 Det gjorde vår kung. :,:

O följom vår kung
 I krigiska tider,
 Till modiga strider,
 Bå' gammal och ung!
 Han vet föra svärdet,
 Men känner dock värdet
 Af friden, vår kung. :,:

O älskom vår kung!
 Han skyddar oss lika,
 Bå' arma och rika,
 Bå' gammal och ung.
 Hos stor eller liten
 Han skattar blott fliten
 Och dygden, vår kung. :,:

O tackom vår kung!
 Ur grufvor han öser,
 Vålgärningar slöser
 På gammal och ung.
 Ej Svea och Nore
 Förenade vore
 Förutan vår kung. ;,:

Välsignom vår kung!
 Han ryckt oss ur nöden,
 Till sällare öden
 Bå' gammal och ung.
 Han bär för vår smärta
 Ett faderligt hjärta,
 Välsignom vår kung. ;,:

O lefve vår kung,
 Till frihetens hägnad,
 Till innerlig fägnad
 För gammal och ung!
 Bland kungar den förste,
 Bland hjältar den störste,
 O lefve vår kung! ;,:

(Ur Svenska Sångstycken.
 Nyare och äldre. Tryckta å
 Kongl. Ordens-Boktryckeriet
 1828.)

Kungs-Sång.

Gud! skydda Skandiens kung!
 Blif städse när vår kung!
 Gör säll vår kung!
 Hans land gif ökadt flor!
 Väck all den kraft där bor!
 Vidtfräjdad, mäktig, stor
 Gör Skandiens kung!

Hans sköld i faran blif!
 Förläng, o Gud! hans lif
 Till Nordens väl!
 Må han bli lyckosam,
 Hans företag gå fram,
 Fortplantas i hans stam
 Hans hjältesjäl!

Berömd i slott och tjäll,
 Äresäll och segersäll
 Lefve vår kung!
 Hans ära är vårt lands,
 Vårt lif och blod är hans,
 I Norden aldrig fanns
 Mer älskad kung.

Vår kärlek är hans lön,
 Vårt väl hans hjärtas bön
 Hell sådan kung!

Från Sundska böljorna
 Till Lappska fjällarna
 Genljude allt: hurra!
 Lefve vår kung!

(Ur Svenska Sångstycken
 Nyare och äldre; 1828.)

Vårt Land.

(Musiken af *Pacius* och af *Josephson*.)

Vårt land, vårt land, vårt fosterland,
 Ljud högt, o dyra ord!
 Ej lyfts en höjd mot himlens rand,
 Ej sänks en dal, ej sköljs en strand
 Mer älskad än vår bygd i nord,
 Än våra fäders jord.

Vårt land är fattigt, skall så bli
 För den, som guld begär,
 En främling far oss stolt förbi;
 Men detta landet älska vi:
 För oss, med moar, fjäll och skär,
 Ett guldland dock det är.

Vi älska våra strömmars brus
 Och våra bäckars språng,
 Den mörka skogens dystra sus,

Vår stjärnenatt, vårt sommarljus,
Allt, allt, hvad här som syn som sång
Vårt hjärta rört en gång.

Här striddes våra fäders strid
Med tanke, svärd och plog.
Här, här, i klar som mulen tid,
Med lycka hård, med lycka blid,
Det finska folkets hjärta slog,
Här bars hvad det fördrog.

Hvem täljde väl de striders tal,
Som detta folk bestod,
Då kriget röt från dal till dal,
Då frosten kom med hungrens kval?
Hvem mätte allt dess spillda blod
Och allt dess tålmod?

Och det var här det blodet flöt,
Ja, här för oss det var,
Och det var här sin fröjd det njöt
Och det var här sin suck det göt,
Det folk, som våra bördor bar
Långt före våra dar.

Här är oss ljuft, här är oss godt,
Här är oss allt beskärtdt;
Hur ödet kastar än vår lott,
Ett land, ett fosterland vi fått;
Hvad finns på jorden mera värddt
Att hållas dyrt och kärtdt?

Älfvorna.

Det var vid midnattsstunden,
 I stjärndräkt himlen stod,
 Och härligt öfver lunden
 Göts månens silfverflod.
 Med handen under kinden
 Satt jag vid älfvens strand,
 Den runda våg af vinden
 Drefs mot dess blomsterstrand.

Och se, från krusad bölja,
 Två älfvor höja sig,
 Och hand i hand de följa
 Hvarandra bort till mig.
 Än vildt de kring mig leka
 Med kinderna i brand,
 Än klappa mig och smeka
 Med vänlig liljehand.

Statt upp! Vi skola springa
 I munter lek omkring!
 Statt upp! Vi skola svinga
 Med sång i glädlig ton.
 Knappt sagdt förrän det hördes
 Så underbar en röst
 Som af metaller rördes
 Harmoniskt i dess bröst.

Hur vänligt vid den sången
 Hvar himlens stjärna log,
 Och hejdad snart i gången
 Knappt vinden andan drog.
 Och vågen, van att flyta,
 Förundrad stannade;
 Gladt på dess silfveryta
 Små fiskar dansade.

Och fåglar, som i träden
 Inslumrat länge sen.
 Nu väcks af deras kväden.
 Och alla kvittra re'n.
 Och medan toner klinga,
 De älfvor ropa: kom!
 Kom ungersven och svinga
 På blomsterstranden om.

»Och inte vill jag svinga
 På blomsterstranden då!
 Och tonerna som klinga,
 Dem lyssnar jag, ej på.»
 Upp stod jag nu och skaka
 mitt svärd uti min hand;
 Dock kunde jag tillbaka
 Ej gå från blomsterstrand.

Säg — vill du hos oss blifva? —
 Hör, fager ungersven?
 Den högsta sällhet gifva

Vi, älfvor, älsklingen.
 De ting i älfven blänka
 Och allt hvad klippan har,
 Allt, yngling, vi dig skänka,
 Om du blir hos oss kvar.

Ej vill jag hos er blifva,
 Jag sade. Strax med harm
 De svärdet från mig rifva
 Och ställa mot min barm.
 Vill, yngling du ej följa
 Med oss ner i vår flod,
 Så blanda vi vår bölja
 Allt med ditt hjärteblod.

Men tuppen sina vingar
 Slog samman nu i byn,
 Och gol; — en stråle bringar
 Re'n morgonbud från skyn.
 Strax föll då ifrån handen
 Det hvassa spjutet ner,
 Och jag, på blomsterstranden,
 Såg inga älfvor mer.

Det var vid morgonstunden,
 Då östern rodnade;
 Sin ottesång i lunden
 Gladt sjöngo fåglarne,
 När jag ifrån min våda

Kom hem till fader min.
 Hvar yngling vill jag råda:
 Sof ej vid älfven in.

Lifvets signaler.

När den lille födes till världen,
 Inget under att han då är skral;
 Han ger hals och han skriker på fär-
 den,
 Det är lifvets gälla signal.

Han blir stor och i ungdomsrasen
 Får han bröder vid bräddfyll pokal,
 Och han skrattar så godt åt kalaset,
 Det är skämtets glada signal.

Men så kommer fager en tärna
 Och han glömmet båd' skålar och tal
 För en kyss — ack, den får han
 så gärna —
 Det är kärleks ljufva signal.

I hans timglas faller det kornet,
 Som skall skilja på kärna och skal;
 Och när klockorna ringa i tornet
 Är det dödens tunga signal.

J. Tengberg.
 (Ur "Några Dikter".)

Soldatgossen.

Min fader var en ung soldat, den
 vackraste man fann,
 Vid femton år gevär han tog, vid
 sjutton var han man.
 Hans hela värld var ärans fält,
 Där stod han glad hvar han sig ställt,
 I eld, i blod, i frost, i svält; —

Jag var ett barn, när han drog bort,
 se'n fridens dag var slut,
 Dock minns jag än hans stolta gång,
 jag minns den hvar minut,
 Hans hatt, hans plym, den bruna hyn
 Och skuggan från hans ögonbryn:
 Nej, aldrig går det ur min syn,
 Hur härlig han såg ut.

Det hördes snart från höga nord, när
 hären ryckte ned,
 Hur han var käck, hur han var stark,
 hur i hvar strid han stred.
 Så sad's han fått medalj också,
 Det spordes snart, att han fått två;
 Ack, tänkte jag i hjärtat då,
 Den som fick vara med!

Och vintern gick, och drifvan smalt,
och det var lust och vår,
Då kom ett bud: din fader dött, han
dog för ädla sår!

Jag tänkte då, jag vet ej hvad,
Var stundom ängslig, stundom glad;
Men mor, hon grät tre da'r å rad,
Så blef hon lagd på bår.

Min fader slöt på Lappos slätt, sin
fana närmst invid;

Det sägs, det var den första gång,
han blekna setts i strid!

På Uttismalm, för Gustafs land,
Min farfar dog med svärd i hand;
Hans fader föll vid Willmanstrand,
Han var från Carols tid.

Så var med dem, så blödde de, så
har det ständigt gått;

Ett härligt lif de lefvat dock, en här-
lig död de fått;

Ack, hvem vill stappla trög och tung?
Nej, gå i fält helt varm och ung
Och dö för ära, land och kung —
Se, det är annan lott!

Jag är en fattig gosse, jag, som äter
andras bröd,

Jag har ej huld, jag har ej hem, allt
se'n min faders död;

Men klaga är ej mitt behag.
 Jag växer högre dag från dag,
 Jag är en krigargosse jag:
 För mig finns ingen nöd.

Och lefver jag, tills jag blir stor och
 fyller femton år,
 Till samma svält, till samma kamp,
 till samma död jag går.
 Där kulor hvina tätast då,
 Där skall man finna mig också,
 Där vill ock jag försöka på
 I mina fäders spår.

J. L. Runeberg.
 (Ur Fänrik Ståls sägner.)

Innan man blir van.

Hemskt är lifvet. Outsägligt
 Vid dess ocean.
 Mänskolifvet är odrägligt,
 Innan man blir van.

Mörk dess farled — Gud skall veta —
 Midt på ljusa da'n:
 Svår är vägen till att leta,
 Innan man blir van.

Tungt det är att otack skörda
 På vår lefnadsban;
 Tung är fattigdomens börda,
 Innan man blir van.

Falsk är lyckan. Vederstygglig
 Ofta hennes plan.
 Penningknipan är ohygglig,
 Innan man blir van.

Tungt är att betala borgen
 För en fattig f-n.
 Tro mig! tungt är att få korgen,
 Innan man blir van.

Alltså mellan strid och tummel,
 Oro och chikan,
 Går man som en riktig drummel,
 Innan man blir van.

Elias Sehlstedt.

(Ur Samlade sånger och visor.)

Petter.

Hvart jag går så tänker jag på Petter,
 Och hur rysligt grymt han mig bedrog
 Ack, Augustis vackra månskensnätter
 Uti Humlegården minns jag nog.

Lindormen.

Signa lilla tjänte i konungens gård,
Och de lekte!

Hon tjänte där uti åtta år.

Och de lekte både nätter och i alla
sina dagar!

Signa lilla sig utom lunden går,
Och de lekte!

Där möter henne en lindorm så stor.
Och de lekte etc.

»Och hör du, Signa lilla, hvad jag sä-
ger dig»,

Och de lekte!

»Vill du nu följa af landet med mig?»
Och de lekte etc.

»Jag ville väl följa af landet med dig»,
Och de lekte!

»Om du inte i sömnen ville svika mig.»
Och de lekte etc.

Lindormen svepte om jungfrun kappan
blå,

Och de lekte!

Så lyfte han henne på gångaren grå.
Och de lekte etc.

Signa lilla red och lindormen rann,
 Och de lekte!
 Till dess att de kommo litet bättre fram.
 Och de lekte etc.

När som de kommo till borgarelid,
 Och de lekte!
 Där stod hennes fader och hvila sig
 därvid.
 Och de lekte etc.

»Och hörer du, Signa, hvad jag säga
 må»,
 Och de lekte!
 »Hvi vill du följa den lindorm så
 stor?» —
 Och de lekte etc.

»Och käre min fader, ni lät mig ha min
 gång»;
 Och de lekte!
 »Ty detta var mig spådt uti min barn-
 dom.»
 Och de lekte etc.

När som de kommo i rosenlund,
 Och de lekte!
 Där mötte hon sina bröder i samma
 stund.
 Och de lekte etc.

»Och hörer du Signa, hvad jag säga
må»,

Och de lekte!

»Hvi vill du följa den lindorm så
stor?» —

Och de lekte etc.

»Och kära mina bröder, ni lät mig ha
min gång»;

Och de lekte!

»Ty detta var mig spådt uti min barn-
dom.»

Och de lekte etc.

Signa lilla red och lindormen rann,

Och de lekte!

Och så foro de den vägen fram.

Och de lekte etc.

De redo sig genom en blomstergrön
äng:

Och de lekte!

Där hittade de på en uppbäddad säng.

Och de lekte etc.

Lindormen lyfte jungfrun af gångaren
grål

Och de lekte!

»Här skola vi hvila båda två.»

Och de lekte etc.

»Inte är jag trötter och inte har jag
mod»,

Och de lekte!

»En liten hvila hon vare dock god.»

Och de lekte etc.

Jungfrun hon sitter vid sängen ned,

Och de lekte!

Hennes tårar de runno, sina händer hon
vred:

Och de lekte etc.

Signa lilla lade sig ändtligen ned,

Och de lekte!

Och lindormen lade sig tätt bredvid.

Och de lekte etc.

När Signa lilla vakna och kring sig såg,

Och de lekte!

Så var det en kungason på hennes arm
låg.

Och de lekte etc.

Allting var förändradt och allting var
godt

Och de lekte!

Bägge så vaknade de i sitt slott.

Och de lekte både nätter och alla sina
dagar.

Sven i Rosengård.

Hvar har du varit så länge,
Du Sven i Rosengård? —

»Jag har varit i stallet,
Kära moder vår!

I vänten mig sent, men jag kommer
aldrig.»

Hvarför ä' din' kläder så blodig,
Du Sven i Rosengård? —

»Hvita fålen spjärnte mig,
Kära moder vår!

I vänten mig sent, men jag kommer
aldrig.»

Hvarför är din skjorta så blodig,
Du Sven i Rosengård? —

»Jag har mördat broder min
Kära moder vår!

I vänten mig sent, men jag kommer
aldrig.»

Hvart skall du då ta vägen,
Du Sven i Rosengård? —

»Jag skall rymma ur landet,
Kära moder vår!

I vänten mig sent, men jag kommer
aldrig.»

När kommer du tillbaka,
 Du Sven i Rosengård? —
 »När korpen han hvitnar,
 Kära moder vår!
 I vänten mig sent, men jag kommer
 aldrig.»

Och när hvitnar korpen,
 Du Sven i Rosengård? —
 »När gråsten han flyter,
 Kära moder vår!
 I vänten mig sent, men jag kommer
 aldrig.»

Majstången.

De åt Gud invigde skola fira
 Nu en glad midsommarkväll.
 Midt på gården ställs en präktig spira,
 Och af löf där byggs ett tjäll.

»Gossar! hit att lägga grund i jorden:
 Fast skall stå hvad uppåt vill»;
 Ropte Edvin främst, och vid de orden
 Bar den största sten därtill.

Som en brud, med blommor, band och
 sniljor

Stången kläds emellertid.
 Högst i toppen hängs en krans af liljor,
 Och en vimpel därinvid.

En morgon från stranden ett skepp jag såg;
 Som en pil in i viken det sköt,
 Då svälde mig bröstet, då brände min håg,
 Då visste jag hvad mig tröt.
 Jag lopp ifrån gettren och moder min,
 Och vikingen tog mig i skeppet in
 Uppå hafvet.

Och vinden med makt in i seglen lopp:
 Vi flögo på böljornas rygg.
 I blånande djup sjönk fjällets topp,
 Och jag var så glad och så trygg.
 Jag faders rostiga svärd tog i hand,
 Och svor att eröfra mig rike och land
 Uppå hafvet.

Vid sexton års ålder jag viking slog,
 Som skällde mig skägglös och vek.
 Jag sjökonung blef — öfver vattnen drog
 Uti härnadens blodiga lek.
 Jag landgång gjorde, vann borgar och slott,
 Och med mina kämpar om rofvet drog lott
 Uppå hafvet.

Ur hornen vi tömde då mjödets must
Med makt på den stormande sjö.

Från vågen vi härskade på hvar kust —
I Walland jag tog mig en mö.

I tre dagar grät hon, och så blef hon
nöjd,

Och så stod vårt bröllop med lekande
fröjd

Uppå hafvet.

En gång äfven jag ägde länder och
borg,

Och drack under sotad ås,
Och drog för rike och menighet sorg,
Och sof inom väggar och lås.

Det var en hel vinter — den syntes mig
lång,

Och fast jag var kung, var dock jorden
mig trång

Emot hafvet.

Jag ingenting gjorde, men hade ej ro,
För att hjälpa hvar hjälplös gäck.

Till mur vill man ha mig kring bondens
bo

Och till lås för tiggarens säck.

På sakören, edgång och tjufvar och rån

Jag hörde mig mätt — vor' jag långt
därifrån

Uppå hafvet!

Så bad jag — men hän gick ock vintren
lång,

Och med sippor stränderna strös.
Och böljorna sjunga åter sin sång,
Och klinga: till sjös, till sjös,
Och vårvindar spela i dal och höjd
Och strömmarna fria störta med fröjd
Uti hafvet.

Då grep mig det forna osynliga band,
Mig lockade böljornas ras.

Jag strödde mitt guld öfver städer och
land,

Och slog min krona i kras;
Och fattig som förr, med ett skepp och
ett svärd,

Emot okända mål drog i vikingafärd
Uppå hafvet.

Som vinden frie, vi lekte med lust
På fjärran svallande sjö.

Vi människan sågo på främmande kust
På samma sätt lefva och dö.

Bekymren med henne städs' bosätta sig;
Men sorgen, hon känner ej vikingens
stig.

Uppå hafvet.

Och åter bland kämpar jag spejande
 stod

Efter skepp i det fjärran blå.

Kom vikingasegel — då gällde det blod:

Kom krämarn — så fick han gå.

Men blodig är segren den tappre värd,

Och vikingavänskap, den knytes med
 svärd

Uppå hafvet.

Stod jag mig om dagen å gungande stäf,
 I glans för mig framtiden låg;

Så rolig, som svanen i gungande säf,

Jag fördes på brusande våg.

Mitt var då hvart byte, som kom i mitt
 lopp,

Och fritt som omätliga rymden mitt
 hopp,

Uppå hafvet.

Men stod jag om natten å gungande stäf,
 Och den ensliga vågen röt,

Då hörde jag nornorna virka sin väf,

I den storm genom rymden sköt.

Likt mänskornas öden är böljornas
 svall;

Bäst är vara färdig för medgång som fall

Uppå hafvet.

Brännvins- och potatisvisa.

Mel.: "Herre min Gud hvad den månen
lyser." *Gunnar Wennerberg.*

Kors, hvad den Ahlström var bra för
staten,

Han lärde Sverige väfva kläden han!
Bäst dock af allt var att den krabaten
Uppfann ett medel mot en hungrig tand:
Ja, öfverallt, hvar man än vill skåda,
Växer potatis på frodiga land!

Kors, hvad den Ahlström var bra för
staten,

Han lärde Sverige väfva kläden han!

Tänk, hvilka ofantligt stora slätter,
Som lågo öde och ej rörda då!
Nu man på dessa potater sätter,
Och ingen täppa vill man nu försmå,
Icke en gång i den vilda skogen —
Allt för att blott nationaldrycken få! —
Tänk, hvilka ofantligt stora slätter,
Som lågo öde och ej rörda då!

Landet var uppfyllt af stora skogar,
Som voro fulla utaf björnar blott;
Nu finns i stället små nätta krogar —
Ack, hvilken treflig, hvilken härlig lott!

Man kan ju ingå där midt i natten,
 För att få supen och må där så godt! —
 Landet var uppfyllt af stora skogar,
 Som voro fulla utaf björnar blott.

Då funnos blott på sin höjd bryggerier,
 Men ingen välbeställd potat-patron;
 Nu finnas tusende ångbrännerier,
 Som koka brännvin åt en hel nation:
 Då var man vildsint, man slog Europa:
 Brännvin har nu gett en mildare ton! —
 Då funnos blott på sin höjd bryggerier,
 Men ingen välbeställd potat-patron.

Ja, man slog under sig stora riken,
 Då man drack öl och mjöd och nå'n-
 gång vin!

Nu sofver svensken i vägadiken
 Fredligt tillsammans med båd' hund och
 svin,

Och se'n i »bakrus» potater sätter
 På våra åldriga fästens ruin! —
 Ja, man slog under sig stora riken,
 Då man drack öl och mjöd och nå'n-
 gång vin!

Och våra riksdagar se'n! — så tråkigt! —
 Bonden var tvär och släppte aldrig till:
 Då gick det dåsigt och mycket dåsigt,
 Ty utan pengar måste allt stå still!

Nu han beviljar utaf tusan djäflar,
Blott han får bränna så mycket han
vill! —

Ja, våra riksdagar se'n! — så tråkigt! —
Bonden var tvär och släppte aldrig till.

Men huru tror man väl att det ginge,
Om våra Asar komme på kalas,
Där de i stället för mjödhorn finge
Blott litet »finkel» i ett sprucket glas?
Thor toge hammar'n ur mandomsbältet
Och sloge strunten i tusende kras! —
Ja, huru tror man väl att det ginge,
Om våra Asar komme på kalas?

Oden han toge af glaset en skärfva,
Ristade gejrs-udd uppå ärrig barm;
Uller och Tyr, de båda djärfva,
Grinad' åt svenskarne af bara harm:
Loke, den djäfvuln, han skrattad' bränn-
vin,

Så att det vore en lust och en charme!
Oden han toge af glaset en skärfva,
Ristade gejrs-udd uppå ärrig barm.

Undsluppe Loke sitt gift som fräter,
Ginge han genast bort i vildan skog
Anlad' ett nybygge för potäter,
Kokade brännevin och byggde krog,

Se'n bjöd han in hvarje svensk på supen
 Och söpe brorskål, så att det förslog! —
 Undsluppe Loke sitt gift som fräter,
 Ginge han genast bort i vildan skog.

Nu är det muntert och tiden ilar
 Undan för undan i sus och dus,
 Man immerfort mellan krogar kilar,
 Hela ens sträfvan är ett riktigt rus;
 Hvad bryr sig svensken om hela världen,
 Blott han får vara en nerstruken lus?! —
 Nu är det muntert och tiden ilar
 Undan för undan uti sus och dus.

Man kan Ahlströms förtjänst väl klandra,
 Om millioner ock missbrukade den;
 Ty många, många milliarder andra
 har den väl hjälpt, och skall väl hjälpa
 än:

Låt dem, som supa, få supa ihjäl sig,
 Nog kan man skaffa sig andra igen! —
 Ja, kan man Ahlströms förtjänst väl
 klandra,
 Om millioner ock missbrukade den?!

(Ur: Visor af P. Ad. Hagström.)

Tjuguåttan.

Först i fattigskol'n jag började min bana,
 Larfvade i träskor och en trasig rock;
 »Du skall vara flitig», lärarne förmana,
 Det var fåfängt — jag var trögtänkt som
 en stock!

Men om något sattyg det var frågan, då
 Kunde »tjuguåttan» uti spetsen gå.

Lärrar'n måtte haft med mig ett svårt
 besvär, han.

Ty för mor min jämt han sprang och
 klagade.

Slutligt sa' han arg: »sätt pojken uti
 läran,

Jag kan ej få folk utaf ett sådant fäl!»
 Som han sa' det blef, jag skolan slutade,
 Blef i läran satt hos en skomakare.

Men nu blef det annat: jag fick känna
 klämman

Af gesällens ilska hvar gång den bröt ut,
 Hul jag ryser än vid tanken uppå rem-
 men,

Hvarmed, som han sa', jag lärdes veta
 hut.

Jag gaf detta fan, tog värfning ett, tu, tre,
 Vid vårt Svea garde som — trumslagare.

Men nu kom jag först ur askan och i
 elden,
 Jag ej trifdes alls bland landets värn och
 hopp,
 Och den satans prygelkappen, den var
 snäll, den,
 När den dansa cancan på min arma
 kropp,
 Ty för t r u m n i n g hade jag ej alls geni
 — Jag beslöt en vacker dag att stads-
 bud bli.

Och som jag i skolan hade tjugugåttan,
 Tog jag samma nummer uti stadsbuds-
 kår'n,
 Nu jag har det präktigt! Riktigt öfver-
 måttan,
 Och blir gifter karl med säkerhet till
 vår'n!
 Fästmän står vid Munkbron — under-
 ligt ändå,
 Numro t j u g u å t t a det har hon också!
Malle.

(Ur "I glada stunder".)

Lika mot lika.

Romans.

Famlar jag bland mina minnen
Och uppå pulsen dem känner,
Minns jag två älskliga sinnen
Bland mina gladaste vänner.

Hälsan på kinderna lade
Rosor så friska och röda.
Glädjen var allt hvad vi hade,
Närde oss annars med möda.

Täljde vid punsch och pastejer
Dock våra glada sekunder,
Sjöngo hvad Lindblad och Geijer
Diktat i heliga stunder.

Hvad gemensamma ställen,
Dem vi besökte med gamman.
Skiljde oss dagarne, kvällen
Förde oss alltid tillsamman.

Vi blefvo män uti staten,
Följde ej längre hvarandra.
Rik blef den ena kamraten,
Adlad och hög blef den andra.

Vänskapens låga har brunnit,
 Aska betäcker den redan:
 Vännerna hafva försvunnit,
 Aldrig jag funnit dem sedan.

Så vill jag gömma mig äfven,
 Aldrig I finna mig skolen:
 »Lige mod lige, sa' ræven,
 Vendte sin rumpe mot solen».

Elias Sehlstedt.

(Ur Samlade sånger och visor.)

Amanda.

I blomman, i solen
 Amanda jag ser;
 Kring jorden, kring polen
 Hon strålar, hon ler,
 I rosornas anda,
 I vårvindens pust,
 I drufvornas must
 Jag känner Amanda.

När gulddharpan klingar
 När västan sig rör
 Med susande vingar,
 Amanda jag hör.

Allt, ängel, bestrålar
 Din himlagestalt.
 Likt Skaparns, i allt
 Din gudom sig målar.

Se, själarne ila
 Vid dödsängelns bud
 Till gyllene hvila
 I famnen av Gud.
 Se, floderna hasta
 Med skummande fart.
 I hafvet de snart
 Sig dånande kasta.

Men aldrig min trånad
 Till målet skall nå.
 Blek, suckande, hånad,
 Jag enslig skall gå;
 Skall evigt, gudinna,
 Lik stjärnan dig se
 Högt öfver mig le
 Och aldrig dig hinna.

(Ur *Erik Johan Stagnelius'*
 Samlade Skrifter.)

Mitt konterfej.

Det var för rasande lustigt! Nejl
 Skall detta vara mitt konterfej?
 Är denne »gubbe», så tjock i synen,

Men hvad är detta? I skriken »fyl»
 Och synes färdiga till att fly.
 Jag hör er ropa, förskrämda, skygga:
 »Hvad dessa ögonbryn äro stygga!
 De kunna anstå en leopard,
 Men ej en lekande, munter bard.
 Se hur han blänger, den ättikssure!
 Vi föreställt oss en lustig ture,
 En hygglig, själfsvåldig, glad garçon,
 Med magra kinder och näsa lång
 Och vackert hår och mustascher nätta;
 Men intet funno vi, af allt detta.
 När glada rimmare grina så,
 O, gudbevars för de sorgsna då!
 Det var ett ansikte, just att ritas!
 Det ser ju ut, som det ville bitas.»

Hör du, mitt käraste konterfejl!
 Det där var säkert en pik åt dej.
 Håll du till godo, min vän! Förlåt mig,
 Jag tar den aldrig i tiden åt mig.
 Du är väl Jag, men jag är ej Du:
 Där ligger skillnaden, ser du ju;
 Och än hvar flicka i döden ginge,
 Om blott mig själf hon att skåda
 finge.

Men om du skulle mig vara lik,
 Jag ändå äger en tröst så rik:
 Ty hvar jag friar, jag undfår korgen,
 Och med detsamma jag undgår sorgen.

Hopp! därför, pajas! Det går väl öfver:
 I grafven gyckla du ej behöfver.
 Hur lycklig den, som är lyckligt död!
 Jag måste skratta, för att få bröd...
 Om folk blott visste hur glädjen brister
 För de så kallade humorister,
 De skulle tacka sin Gud för det
 Han utan humor dem födas lät.
 Som benen ligga i helgonskrinet,
 Det ligger sorg i det ystra grinet;
 Dock, hvad bryr världen sig om det där,
 Om humoristen blott »rolig» är!
 Men ha'n I skådat hans skrifdon, dårar?
 En törntaggen pennan och bläcket — tårar.

Och nu, min gunstiga allmänhet,
 Du bilden sett af en glad poet,
 Som sig numera åt litet gläder,
 Åt mycket litet — blott fyra bräder.

Vilh. von Braun.

(Ur Samlade Skrifter.)

Vårbäcken.

Hopp sa'n! nu så är jag fri!
 Lyckligt slapp jag ur min boja;
 Vintren i sin trånga koja,

Sad', jag skulle hemma bli
 Nej sa'n! sad' jag.
 Därpå en dag
 Utur hans glugg
 Smög jag i mjugg,
 Klättra så fermt utför fjällisens vägg;
 Stundom jag höll mig i klippornas skägg.

Tänk, hvad världen dock är skön!
 Ser man på! där ner i dalen,
 Blomstra redan piln och alen,
 Hela nejden står helt grön.
 Hopp sa'n, se så!
 Hej! låt det gå
 Utför hvar brant!
 Det gick galant.

Här uppå gröngräset, munter och rapp,
 Vill jag med vindarne springa i kapp.

Hvad är det för pip jag hör?
 Öfver mig, hvad flax med vingar?
 Ha! det trasten är, som svingar;
 Han rätt täcka drillar gör,
 Tänk, att hans sång
 Lifvar mitt språng.
 Hopp sa'n, se där!
 Åter besvär!

Är det väl vintren, som går i mitt fjät?
 Mig vill han taga? Jo pytt får han det!

Kanske en vals eller en menuett?
 Båda han dansar behändigt och lätt.

Gammalt folk, som kullen där,
 Rustibus alltjämt mig kallar.
 Rår jag för att blodet svallar
 Och att jag är yr och kär?

Hjärtat det går,
 Pickar och slår
 Endast för skämt

Jämt, jämt, jämt, jämt,
 Uff, skall man hänga då läppen så där,
 Gråta och lipa vid minsta besvär?

Sjön han är en dummer gös,
 Jämt han går i bo och kurrar,
 Fräser stundom upp och murrar: —
 Hjälpe Gud, jag tror jag nösl!

Jag åter, jag
 Kan med behag
 Dansa i ring,
 Hoppa i kring,

Uppför och utför båd' backar och berg.
 Därför jag har en så lefvande färg.

C. F. Dahlgren.

(Ur: Samlade Skrifter.)

Arier och kupletter ur teaterstycken.

Trollflöjten.

(Musiken af *Mozart*.)

Ack, detta är en ängels bild,
Så tjusfullt skön, så himmelskt mild!
Ja, redan dess förtrollningsmakt
Min själ i ljufva bojor lagt.
Jag kan ej säga hvad jag känner,
Men här liksom en eld det bränner:
Månn' denna känsla kärlek är?
Ack ja, så kärlek blott förtär.
Hvar skall jag denna ängel finna?
O! kunde jag dess ömhet vinna,
Jag skulle — skulle, öm och varm —
Hvad skulle jag? Uti min famn, o ljufva
lycka!
Mot detta hjärta henne trycka.
Och äga himlen vid dess barm.

H. A. Kullberg,
efter *J. E. Schikaneder.*

Femhundra riksdaler banko.

(Mel.: När månen vandrar.)

Af allt det goda, som man förtär
 Bland alla jordiska drycker,
 Ju kaffetåren den bästa är:
 Den skingrar människans nycker;
 Den styrker kroppen, den lifvar själen,
 Den käns från hjässan, — ja ned i hälen!
 Halleluja!

K ö r: Halleluja!

När hösten kommer med blåst och snö,
 Och våren börjar sin väta,
 Då blir till lynnet man kärf och slö;
 Man blott vill sofva och träta.
 Ja, man är ruskig i hela kroppen,
 Men... då finns hälsan i kaffekoppen!
 Halleluja!

K ö r: Halleluja!

När frun sin älskade man har mist
 Och sitter ensam med gälden,
 Hon bittert sörjer sin dubbla brist,
 Men... sätter pannan på elden:
 Och när den klarnat, hon lämnar båren
 Och hämtar styrka i — kaffetåren!
 Halleluja!

K ö r: Halleluja!

När färska nyheter månne tas
 Från stadens hundrade kanter,
 Man på ett litet honett kalas
 Ser sina vänner och tanter...
 Vid kaffebordet man gör sitt bästa
 Med fantiserande om sin nästa!
 Halleluja!

K ö r: Halleluja!

Den ena dricker sin tår på bit,
 En annan älskar att doppa:
 Parlerar därvid med sådan flit,
 Att man bör öronen proppa.
 Som trumman bullrar vid krigsreveljen,
 Så bullra tungorna i konseljen!
 Halleluja!

K ö r: Halleluja!

Förutan kaffe — o, gudadryck! —
 Hvad vore mänskliga lifvet?
 Allt nytt, som ännu ej finns i tryck,
 I pannans botten står skrifvet:
 Ty se'n man druckit ur sista slumpen,
 Stå lifvets gåtor i kaffesumpen!
 Halleluja!

K ö r: Halleluja!

M. Cramær.

Längtan efter äfventyr eller Perukmakaren och hårfrisören.

(Tysk melodi.)

Af allt hvad jorden bär
 Besynnerligast är
 Det lilla ting, som här
 Man hjärta kalla plär,
 Och hvars historia ingen känner,
 ;: Däriom kämpas ut
 Rätt mången strid till slut,
 Fast ingen känner
 Hur hjärtat bränner. ;:

Det diskuterar ej,
 Kan ej försvara sej,
 Det tala ej förmår,
 Men alla språk förstår;
 Det rör sig sakta, klappar bara.
 ;: Man aldrig frågar det,
 Men dock dess tanke vet;
 Det kan ej svara,
 Det klappar bara. ;:

Om något ondt man gör,
 Det strax sig våldsamt rör,
 Men det ej höra vill,
 Man ber det tiga still,
 Men dock dess röst man noga känner,

.,: Ty hjärtat låter ej
 Af någon köpa sejl!
 Dess röst man känner,
 Det själen bränner. .,:

Nog finnes den också,
 Dess slag ej aktar på,
 Som, kall och döf för allt
 Hvad sāmvede befallt,
 Till evig tystnad hjärtat dömer.
 .,: Men centnertungt dess slag
 Förkunna skall en dag,
 Det allt skall dömas,
 Och intet glömmas. .,:

När Gud oss glädje ger,
 Och lyckan mot oss ler,
 Godt klappar hjärtat då,
 Men känns helt vekt ändå;
 Af kärlek slår det ock så gärna
 .,: Och för den älskande
 Sitt blod det ville ge.
 Det slår så gärna
 För hjärtats tärna. .,:

En gång, när tiden har
 Ej flera sandkorn kvar
 Och hjärtat tröttnat ut
 Vid lifvets strid till slut,
 Från stoftet sakta höjes vingen

∴ Helt tyst är hjärtat då,
 Men evigt skall det slå,
 Högt ofvan tingen
 I stjärneringen. ∴

Jeanette Stjernström, f. Granberg.

Läkaren.

(Musiken af *N. Möller.*)

Bröder! När gyllene bålarne flöda,
 Själén som våren blir liflig och skön,
 Dimmorna fly, när drufvorna glöda,
 Sorgen blir glädttig och vintern blir grön!
 Upp från det töckniga, jordiska land
 Svingar sig själen till stjärnornas land.
 Fanns något moln på vår rynkade panna,
 Som icke bålen att skingra sig tvang?
 Därför i lugn bland rankorna stanna,
 Svärma och stäm in i bålens kling klang!

A. Blanche.

En trappa upp och på nedre botten.

(Gammal melodi.)

Det sägs, att på jorden allt vinns genom
 ordning och flit:
 D'ä' puder, ty jag tror, att allting beror
 på kredit.

Hur ginge det väl med planeternas rader,
Om inte de hade kredit hos Gud fader?

Ja, solen den står
Och vår jord kring den går
På kredit.

Ja, utan krediten här vore blott jämmer
och split,

Ty allt kan man smälta, men svälta är
svårt på kredit.

När slut är på kassan, och magen den
skriker,

Och vännen oss lämnar, och flickan oss
sviker,

Så finns dock en vän,
Som kan rädda oss än,
D'a' kredit.

Si herrarne Kæding och Åberg, de göra
sin flit

Att hyfsa opp män'skan, fast hyfsningen
sker på kredit.

Hos Pohl och hos Davidson té skall
man dricka

Och skaffa sig gigg och en hund och en
flicka,

Och allt har sin gång,
Man kan lefva så bon
På kredit.

Hörs naktergalen slå.
 Om dagen mormor passar på,
 Och aldrig nånsin då
 Vi bägge råkas få.
 Nu sofver mormor min också:
 Nu är den rätta stunden;
 Hur kan du dröja då?

B. Crusell,
 efter *Scribe.*

Den svaga sidan.

(Fransk melodi.)

Ej trogen kärlek kan ett motstånd lida,
 I trots af allt han måste målet nå;
 Ty hvarje flicka har sin svaga sida,
 Som det just konsten är att träffa på.

För en lorette behöfver man ej bida,
 Den som har pengar hon ej gärna skyr,
 Och lättast träffas hennes svaga sida
 Med vagn och hästar och en grann paryr.

Med borgarflickan plär det sakta skrida,
 Hon både tillgjord och försiktig är,
 Men lättast träffas hennes svaga sida,
 Om man förstår att vara öm och kär.

En fröken, skön och stolt som en Armida,
 Hon älskar ära och galanteri,
 Men lätt man träffar hennes svaga sida
 Med nobel hållning, känsla och geni.

Att en dansös i kärleks bojor smida
 För hvem som helst bör gå liksom en
 dans,

Ty snart man träffar hennes svaga sida
 Med smicker, nipper och juvelers glans.

Med en grisett man går dock ej så vida.
 Hon är åtkomlig på så många vis,
 Och lätt man träffar hennes svaga sida
 Med vin och tårtor och med jämn kurtis.

Må bönesystemen öfver synden kvida
 Och tala blott om späkning och moral,
 Man träffar ofta hennes svaga sida
 Med fromma miner och med granna tal.

Men emot oskulden är värst att strida,
 Hon är så skygg, så sedesam och blyg,
 Och för att träffa hennes svaga sida,
 Får man försöka länge och i smyg.

Dock kan ej kärlek längre motstånd lida.
 Och om sin seger ingen tvifla må,
 Ty hvarje flicka har sin svaga sida,
 Som det blott konsten är att träffa på.

Ernst Wallmark.

 efter *Clairville.*

Stockholm, Vesterås och Upsala.

(Mel.: "Jag var en äkta muntergök".)

En krigare, som kommer där så ståtlig
 på sin häst,
 Han väjer ej, han rider kull notarie,
 bonde, präst;
 Men möter han på vägen där en flicka
 skön och rask,
 Han bums från hästen tumlar ner och
 kryper som en mask.

Den andlige, som kommer där med näs-
 duk hvit i hand,
 Han dundrar så förfaseligt mot detta
 syndens land,
 Men får han kärleksguden se, han mäs-
 sar annan ton:
 Han dundrar ej, han dyrkar nu — Cu-
 pidos religion.

Den lärde har ett hufvud han, med tu-
 sen myror i:
 Han tänker, grubblar natt och dag för
 att odödlig bli;
 Men smyger sig en tärna in, på lilla
 foten höjd,
 Han ger odödligheten hin för dödlig-
 hetens fröjd.

En köpman, som förtjäna vill, han ligger med i allt,
 På Börsen och vid Skeppsbron står bland kaffe, té och salt;
 Men kommer herr grosshandlaren i kärleksgudens våld,
 At fanders med affärerna, ty nu han själf blir såld.

A. Blanche.

Rochus Pumpernickel.

(Musiken arrangerad af *M. Stegmayer.*)

Ett vänligt öga vi på er kasta,
 Och strax ni tron oss fångadel
 Men, stackars karlar, ni er förhasta,
 Och eder svaghet vi blott bele,
 Tralleralla, tralleralla, etc.

En blick ert hjärta kan derangera,
 Ett handtryck strax ert hjärta rör;
 Men hvarför onödigt er martera?
 Man endast gyckel med er gör!
 Tralleralla, tralleralla, etc.

En artig man ej könet hatar,
 Han lätt vårt hjärta och hand kan få;

Men när en dumbom om kärlek pratar;
 Vi låta narren ensam stå.
 Tralleralla, tralleralla etc.

J. J. Askenbom,
 efter *Stegmayer.*

Kronofogdarne.

(Musiken af *Duny.*)

Polycarpus.

Flickan är vacker och medel hon har,
 Jag äger penningar och syssla;
 Hon skall mig muntra på ålderdoms dar,
 Och jag med henne skall pyssla.

Ambrosius.

Ah, gubevars! Det går ej an:
 Ni skämtar, herr kronobefallningsman.

Polycarpus.

Man skall förbudet ta bort af er port,
 Intet kalas prohiberas;
 Allt skall få bli pro forma gjordt.
 Allting skall restitueras.

Ambrosius.

Ah, gubevars! Männ' det går an?
 Ni skämtar, herr kronobefallningsman.

Jag är blott en fiskarflicka,
Bjud er rikdom åt en ann.

Dulcamara.

Ack, hur kan du stå emot
En senator! för din fot.

Adina.

En senator! Nej, ack, nej!
Inte passar det för mej.

Dulcamara.

Rik och mäktig skall du blifva
Om din ynnest du mig ger;
Guld och gods jag vill dig gifva,
Hvad kan du begära mer?

Adina.

Nådig herre! Denna heder
Är för stor att bli min lott,
Min Zanetto mig tillbeder.
Honom vill jag älska blott.

Dulcamara.

Ack, hur kan du stå emot
En senator för din fot?

Adina.

En senator! Nej, ack, nej!
Inte passar det för mej!

Min hustru eller En natt i Fal- kenberg.

(Mel.: "Har du hört min malheur i går?"
af G. Wennerberg.)

Knubb.

För att gumman min blifva kvitt
Gick jag fiffigt tillväga,
Och ett lif mera lugnt än mitt
Nu ej någon kan äga.

Sillén.

Ack ja, därpå jag tviflar ej:
Men hur bar ni er åt? o, säjl!

Knubb.

Jo, jag drunknade...

Sillén.

Ah, d'ä charmant!

Båda.

Det är charmant!

Knubb.

Jo, jag drunkna en vacker dag;
Dock, som lätt ni kan tänka,
Snart ånyo till lifs kom jag,
Men — min hustru blef änka.

Sillén.

Att ej åter förenad bli
Se'n med henne, hvad gjorde ni?

Knubb.

Echapperade . . .

Sillén.

Ah, d'ä charmant!

Båda.

Det är charmant!

Knubb.

Echapperade sans façon,
Och, att ej mig försumma,
Gaf jag mig icke tid en gång
Ta farväl af min gumma.

Sillén.

Nej, det tror jag förbaskadt lätt,
Ni blef fri på ett fiffigt sätt.

Knubb.

Ja, hvad tycks väl?

Sillén.

Ah, d'ä charmant!

Båda.

Det är charmant!

J. Philipsson.

Pris kr. 3: 50.